

GÜNEŞTEN
SONRA
GABRIELE
CLIMLA

A stylized illustration on a light blue background with white cloud-like shapes. A red balloon is tied to a red string that loops around a red tricycle. A yellow sun is partially obscured by the balloon. A pink basket with a yellow brush-like detail is attached to the tricycle.

GENÇ
T
TİMİS

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Gümüş Romanlar | 61

Editör | Merve Okçu
Çeviri | Esmâ Fethiye Güçlü
Kapak Tasarım | Barış Şehri
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Haziran 2022
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 5531

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-4446-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | WPC Matbaacılık

Adres | Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1
Esenyurt / İstanbul

Tel | (0212) 886 83 30 | **Sertifika No** | 50884

© Gabriele Clima

© ??? "IL SOLE FRA LE DITA" orijinal adıyla yayımlanan bu kitabın Türkçe yayın hakları Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

GÜNEŞTEN
SONRA
GABRIELE
CLIMA

A stylized illustration in grey tones. At the top, a sun with a face is partially obscured by a dark grey balloon. A string from the balloon is tied to a small, simple stroller. The stroller has a large front wheel and a smaller rear wheel, and it is carrying a rectangular object, possibly a bag or a box, in its basket.

Gabriele Clima

Çocuk kitapları yazarı ve çizeri Gabriele Clima, okullarda toplantılar, öğretmenlere ve eğitimcilerle eğitimler düzenliyor. Edebiyatın, çocukların okumayı ve yaşamı öğrenmesi için özel bir araç olduğunu savunuyor. Her yaşta çocuklar ve gençler için yazdığı kitapları on beş dile çevrilen Clima, *Il Sole Fra Le Dita* romanıyla 2017'de gençler için en iyi kitap dalında Andersen Ödülü'ne layık görüldü.

Esmâ Fethiye Güçlü

İstanbul doğumlu Esmâ Fethiye Güçlü İngilizce Tarih bölümü ve İtalyan Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi'nde Fransız Dili ve Edebiyatı ve Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümlerine devam ediyor. Kiraz Ağacı ile Aramızdaki Mesafe'yi İtalyancadan çevirdi. Yayımlanmış olan diğer İtalyanca ve İngilizce kitap çevirileri: Patricia Forde-Liste, Hayley Long-En Yakın Uzak, Juno Dawson-Kafası Karışıklar Kulübü, Clive Gifford-Dışarıda Neler Oluyor? Sonsuz Boşluk, Lavinia Petti-Sis Hırsız, Claudio Morandini-Kar, Köpek, Ayak, Darren Simpson-Çöpçüler, Gabriele Clima-Mırıldanan Çocuk, Ali Standish- Göğsü Tırmanan Çocuk.

Andrea'ya.

Ve ona kanat takan Fabiola'ya.

BİR

Dario orada ne aradığını bilmiyordu. Bu defa çok büyük bir şey yapmamıştı aslında. Kapının kolu kırıktı. Bu lisedeki bütün kapıların kolu kırıktı zaten! Dario'nun o sırada girdiği müdürün odasının kapısı da öyle. Belki de bu aptallar bunun farkında bile değildi.

“Dario!” diye bağırdı Delfrati. Dario sandalyesinde korkuyla sıçradı. “Müdür seninle konuşuyor. Çürük elma,” diye ekledi alçak sesle.

Çürük elma. Delfrati, öğrencilerini nasıl motive edeceğini iyi biliyordu.

Aslında Dario, ona çürük elma diye seslenmelerine alışmıştı ama Delfrati'nin biraz önce sınıfta söylediği şeyi hazmedememişti ve kıyamet de ondan sonra kopmuştu zaten. “Sen çürük bir elmasın, Dario,” demişti ona. “Bunu herkes biliyor, öyle değil mi? Baban da biliyordu. Zaten bu yüzden gitti.” Bunu herkesin, bütün sınıfın önünde, hiçbir önemi olmayan öylesine bir şeymiş gibi söylemişti. Sonra Dario ayağa kalkmış, gözlerini kısıp ellerini sıkıca yumruk yapmıştı. Kollarının titrediğini gören herkes öğretmene vuracağını sanmıştı. Ama o bunu yapmak yerine kapıya doğru yürüyüp

dışarı çıkmıştı. Kapıyı öyle şiddetli çarpmıştı ki kapının kolu bir şampanya şişesinin mantarı gibi yerinden fırlamıştı.

“Dario,” dedi müdür. Sesi kum gibi kupkuruydu. “Neden burada olduğunu biliyorsun, değil mi?” Bu bir soru muydu? Bir soruya benzemiyordu. “Buradasın çünkü artık davranışlarının sorumluluğunu üstlenmen gerekiyor.”

Dario müdürün alnına baktı. Peruğunun sahte derisinden saçların çıktığı noktalar dikiş izini andırıyor, eski Frankenstein filmlerindeki fermuarlara benziyordu. Dario gülümseyip başını önüne eğdi.

“Bu durumu komik mi buluyorsun?”

“Hayır. Başka bir şey düşünüyordum.”

“Tabii, her zamanki gibi. Merak etme, seni hemen bırakacağım. Sana nasihat vermeye hiç niyetim yok. Bunun bir işe yaramayacağını anladım. Hayır, bugün sana bir sürpriz hazırladım.” Müdür ayağa kalktı, pencereye yaklaştı, çenesini hafifçe kaldırarak dışarı baktı. “Bu sabah havada bir farklılık olduğunu hissetmiyor musun?” Masasına dönüp küçük bir klasörden bir kâğıt çıkardı. “İşte burada,” dedi kâğıdı burnuna yaklaştırarak. “Bugünden itibaren bu kurumun gönüllü yardım hizmetleri için çalışmaya başlıyorsun.”

Delfrati kıkırdadı.

“Yardım hizmetleri...” diye tekrar etti Dario.

“Gönüllü,” diye vurguladı müdür. “Yani...” dedikten sonra ayağa kalkarak masasının etrafında dolaştı, “...şu andan

itibaren daha sonra belirlenecek bir tarihe kadar bu okula kayıt yaptıran ‘dezavantajlı’ öğrencilerle ilgileneceksin.”

Dario, hızla Delfrati’ye baktı. Öğretmen, piyangoyu kazanmış gibi kıkır kıkır gülüyordu.

“Yani... sakatları mı kastediyorsunuz?”

“Hayır, biz onlara *engelli* demeyi tercih ediyoruz. Sen de bu kelimeyi öğrensen iyi olur. Bundan böyle ihtiyacın olacak çünkü.”

Dario cevap vermedi. Müdür arkasını dönerek tekrar yerine oturdu.

“Sen akıllı bir delikanlısın. Bizi şaşırtacağından eminim. Yarın başlıyorsun.”

Eliyle işaret ederek önündeki kâğıtlara döndü.

Dario ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi.

“Bu arada, seni şimdiden uyarıyorum,” diye ekledi müdür gözlerini masasından ayırmadan. “Bir taşkınlık daha yaparsan başın belaya girer. Bu defa o kadar kolay kurtulamazsın.”

Dario cevap vermedi. Sadece arkasına dönüp elini kapının koluna uzattı. Topuz *TIKIRT* diye ses çıkararak yerinden çıktı.

Delfrati küçük, tiz bir çığlık attı.

“Tüh...” dedi Dario kapının kolunu eline alarak. “Bu sizin galiba,” dedikten sonra kolu odaya doğru fırlattı.

Müdür ayağa kalktı, öne doğru atıldı ve havada kusursuz bir kavis çizerek ona doğru ilerleyen kolu masasına düşmeden önce yakaladı.

“Çık dışarı!” bağırdı. Yüzü öfkeden mosmor olmuştu.

Dario çoktan koridora çıkmıştı. Elleri cebinde gülümseyerek oradan uzaklaşıyordu.

Yine de değişen bir şey olmadı.

Gönüllü yardım hizmetleri.

Hem de *sakatlarla.*

Ne saçmalık.

İKİ

“Sen misin, tatlım?”

Annesinin sesi, her zamanki çorba kokularıyla birlikte mutfaktan geliyordu. Oysa Dario ne kokuyu alıyor ne de annesinin sesini duyuyordu. Oturma odasından geçip odasına girerek kendini yatağına bırakmıştı.

Bir süre orada öylece uzandı. Yüzünü yatak örtüsüne bastırıp hiçbir şey düşünmemeye çalışırken geçirdiğı berbat günün yorgunluğu, kesmiş bir süt gibi midesine çöküyordu.

“Dario?” dedi annesi kapıdan kafasını uzatarak. “Bunu içeride bırakmışsın.”

Odaya girip Dario’nun çantasını sandalyeye bıraktı.

“Her şey yolunda mı?”

Dario cevap vermedi.

“Dario...”

Hiç ses çıkarmadı.

Annesi iini çekti.

Sana ne söylememi istiyorsun ki anne, diye düşündü Dario. Hiçbir şeyin yolunda gitmediğini biliyorsun. Her şey dün olduğu gibi, ondan önceki gün olduğu gibi berbat. Her

şey her zamanki gibi gidiyor. Bir değişiklik yok. Ama ille de bilmek istiyorsan bugün daha da kötüydü. Şimdi bir de başıma şu yardım işi çıktı.

“Dario...”

“Evet evet, her şey yolunda anne.”

“Emin misin?”

“Her şey yolunda.”

Annesi yanına yaklaşıp yatağın kenarına oturarak hafifçe ona dokundu.

“Bir sorun varsa bana anlatabilirsin...”

“Yok anne, ben iyiyim. Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Bir şey yemeyecek misin?”

“Bilmiyorum. Belki sonra yerim.”

“Her şeyi masada hazır bırakıyorum. Tabak, çorba...”

Tamam anne, nasıl istersen öyle olsun.

Annesi ona bir kez daha dokunduktan sonra ayağa kalkıp odadan çıktı.

Babası orada olsa küçükken yaptığı gibi onu rahatlatırdı. Babası için orta yol yoktu; bir şey ya siyah ya da beyazdı. Aslında bu güzel, iyi bir şeydi. Bu huyu Dario’ya hep kazandığını, her şeyi kuşatan büyük bir güce sahip olduğunu hissettirirdi. Babaların yapması gereken şey de budur, öyle değil mi? Bir babanın böyle davranması gerekir.

Babası ona insanların Pers kralını andıkları gibi Büyük Dario derdi. Büyük. Üstelik babası bunu söylerken güler, Dario'ya onunla birlikteyken ne kadar büyük olduğunu göstermek için omzuna hafifçe yumruk atardı. Ama Dario o kadar da büyük olmadığını göstermişti. Öyle olsaydı babası uzaklara gitmez, dokuz senedir evden uzakta olmazdı.

Annesinin diğer odadaki televizyonu açtığını duydu.

Ayağını uzatıp kapıyı tekmeleyerek kapadı. Sonra da kafasını yastığına gömdü.

Sessizlik, gözlerini ve kulaklarını doldurdu.

Uykuya daldı.

ÜÇ

“Dario, canım, hadi içeri gel!”

Delfrati’nin sesi spor salonunda yankılandı. Plastik ördeklerin çıkardığı sese benzeyen tiz bir sesi vardı. Yapmacıktı. Tıpkı kendisi gibi.

“Bu, Andrea,” dedi, yanındaki tekerlekli sandalyede oturan çocuğu göstererek. “Ama biz ona Andy diyoruz. O bizim sevgili Andy’miz.”

Çocuğun başını hafifçe okşadı. Andy ıslıl ıslıl, siyah gözlerini yuvarladı.

“Dario, bugünden itibaren Andy’yle sen ilgileneceksin. Hep yanında olacak, bir şeye ihtiyacı olursa ona yardım edeceksin.”

Dario, tekerlekli sandalyede iki büküm oturan tuhaf görünüşlü çocuğa baktı. Hiç kıpırdamıyor, gözlerini devirip başkalarının görmediği bir şeyleri arıyormuş gibi yana bakıyordu. Kırık bir kereviz sapına benziyordu. Tekerlekli sandalyede oturan böyle yarım akıllı birinin neye ihtiyacı olabilirdi ki?

Çocuğun arkasında marşmelova benzeyen tombul, poduk bir kız vardı. Gülümseyerek tekerlekli sandalyenin kollarını tutuyordu.

Delfrati öksürdü. “Ee Dario, kendini yeni arkadaşına tanıtmayacak mısın?”

Dario oflayıp bir adım atarak elini uzattı. “Merhaba.”

Andy ona baktı. Başını eğip esniyormuş gibi ağzını açtı.

“Dario, ne kadar aptalsın,” dedi Delfrati. “Andy hareket edemiyor, görmüyor musun? Elini tutup tokalaşman gerekiyor. Ama nazik davran, Andy çok narin bir çocuktur.”

Dario eğilip çocuğun elini tuttu. Eli bir kuşun kanadı kadar hafifti.

“Merhaba, ben Dario,” diye tekrar etti. Kendini biraz aptal gibi hissediyordu.

“Ne güzel,” dedi Delfrati. “Artık tanıştığınıza göre sizi yalnız bırakayım. Uslu durun, tamam mı? İhtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.”

Arkasını dönüp hızla yanlarından uzaklaştı.

Uslu durun. Ne saçma bir laf. Çocuklara uslu dur denir. Ya da ahmaklara. Belki de Delfrati onların hem çocuk hem de ahmak olduğunu düşünüyordu.

“Benim adım Elisa,” dedi marşmelov kız. “İstersen sana birkaç şey anlatabilirim.”

“Vay canına. Duymak için sabırsızlanıyorum.”

Elisa gülümsedi. “Andy’yle ilgilenmekten çok memnun olduğumu bilmeni isterim. Yine de herkesin aynı şeyi hissetmeyebileceğini tahmin edebiliyorum.”

“Bak, burada olmayı ben istemedim, o yüzden şu işi bir an önce halledelim, tamam mı?”

Elisa yeniden gülümsedi. “Affedersin,” dedi, “ama böyle bir şey için *halletmek* kelimesini kullanmak pek doğru olmaz. Bisiklete binmeyi öğrenmek gibi bir şey değil ki bu. Biraz daha karmaşık, daha da önemlisi zaman isteyen bir şey. Ne kadar zaman ayırırsan o kadar verim alırsın. Bu yüzden *halletmek* kelimesi doğru olmaz.”

“İyi, tamam, her neyse işte. Ne anlatacaksan anlat da şu işi bitirelim artık.”

Elisa gülümsedi. “Bu senin için hiç kolay olmayacak, öyle değil mi?”

Andy güldü. Çenesinden aşağı salyalar süzüldü.

Hayır, hiç de kolay olmayacak.

DÖRT

İlk hafta gerçekten çok zor geçmiş, zaman yorucu derecede yavaş ilerlemişti. Dört saatlik gönüllü yardım, sonsuza kadar sürecek gibi geliyordu Dario'ya.

Ama sorun Andy değil, Elisa'ydı. Ne olursa olsun hiç durmadan gülümseyen birinin yanında olmak çok yorucuydu. Elisa günün her dakikasında, her saniyesinde, Dario ona ne zaman baksa gülümsüyordu. Gülümsemek, yüzündeki bir ifade değil de yüzünün doğal hâliydi sanki. Mide bulandırıcıydı. Karamelli şeker gibiydi. Bir insan her gün karamelli şeker yerse midesi bulanır.

Ama Andy'nin bir zararı yoktu. Bazen salyaları aktığı için çenesini peçeteyle silmek gerekiyordu. Diğer zamanlarda orada olduğu bile belli olmuyordu. Hiç konuşmuyor, arada bir şeyler mırıldanıyor ya da inliyordu. Zaten konuşmak ne işine yarayacaktı ki? Andy bir şeye ihtiyaç duymadan önce Elisa onun yerine her şeyi düşünüyordu. Her an hazırды. Gülümsüyordu. Bu hiç değişmiyordu. Bir lanet gibiydi.

Andy ona nasıl tahammül ediyordu acaba? Belki de etrafında olan bitenlerin farkında bile değildi. Belki de her şeyin farkındaydı ama hiçbir şeyi umursamıyordu, kim bilir.